

Visul lui Iacov – Geneza 28

Acest capitol ne prezintă prima etapă a fugii lui Iacov din Beer-Şeba, în ţara făgăduinţei, la Padan-Aram în ţara Mesopotamiei.

Capitolul anterior a prezentat un tablou trist despre casa patriarhului Isaac. Eşecul caracterizează pe fiecare membru al familiei. Isaac este un om bătrân, slab, care se lasă călăuzit de apetitul lui; Rebeca face planuri pe ascuns de soţul ei şi îl învaţă pe fiul ei Iacov să facă nedreptate fratelui său şi să înşele pe tatăl său. Iacov ascultă de sfatul rău al mamei sale, îl minte cu premeditare pe tatăl său şi lipseşte pe fratele său de binecuvântare, şi Esau plănuieşte în taină ca la prima ocazie oferită să omoare pe fratele său, după ce a descoperit trădarea lui Iacov.

Urmare acestei stricăciuni şi înşelătorii, Isaac a trebuit să alunge pe Iacov din casă; Rebeca pierde pe fiul ei preferat, ca niciodată să nu-l mai revadă; Esau devine o amărăciune pentru părinţii lui şi Iacov devine pentru 20 de ani un pelerin într-o ţară străină, alungat din casa tatălui său şi din ţara făgăduită.

În prima etapă a călătoriei sale Iacov ajunge într-un loc şi înnoptează acolo. Acolo îl vedem ca om singuratic având ca perină o piatră, deasupra lui numai cerul şi în jurul lui întuneric. Însă oricât de ciudat ne-ar părea aceasta, exact în acest loc singuratic, pe patul pietros, pe care l-a adus păcatul, îl întâmpină Domnul. La patul tatălui său, la locul păcatului său, Domnul nu a avut nimic să-i spună. Dar în locul pustiu, unde l-a adus păcatul, se apropie Domnul şi transformă patul lui incomod într-un loc de corectare şi de mângâiere.

Cu tot eşecul lui mare, Iacov a fost totuşi un om al credinţei şi binecuvântat de Dumnezeu. Eşecul lui i-a adus realmente numai încercări şi necazuri; însă prin credinţa sa el a obţinut o bună mărturie şi un loc printre eroii credinţei ai lui Dumnezeu din Vechiul Testament (Evrei 11,9+21). La credincioşii din zilele noastre nu este altfel. Pe de o parte Dumnezeu nu este indiferent de eşecul nostru şi de vorbirea şi acţiunile noastre carnale; din cauza acestor lucruri noi trebuie să suferim sub guvernarea lui Dumnezeu. Pe de altă parte Dumnezeu nu este indiferent nici faţă de ce este de la El în fiecare credincios, potrivit cuvântului din Evrei 6,10-12: „Căci Dumnezeu nu este nedrept ca să uite lucrarea voastră şi dragostea ...” Noi dimpotrivă suntem uneori mult mai mult decât drepti în ceea ce priveşte evaluarea greşelilor altora, şi nedrepti în recunoaşterea a ceea ce este Dumnezeu în alţii.

Deci Iacov a trebuit să înveţe două lucruri în această ocazie deosebită. Mai întâi el trebuia să recunoască spre mângâierea sa, că tot eşecul lui nu poate schimba planul lui Dumnezeu de a-l binecuvânta în harul Său suveran. În al doilea rând trebuia să recunoască spre corectarea lui, că harul suveran al lui Dumnezeu nu poate reţine mâna lui Dumnezeu să nu-l disciplineze pentru eşecul lui. Harul suveran al Domnului niciodată nu dă la o parte guvernarea credincioasă a Domnului. Împrejurările lui Iacov nu s-au schimbat. El a trebuit să meargă mai departe pe drumul său ca pelerin singuratic, şi să petreacă mulţi ani de osteneală şi robie în casa unui străin – urmări ale păcatului lui faţă de tatăl său şi faţă de fratele său. El trebuia să culeagă ce a semănat. Aşa cum Iacov a înşelat pe tatăl său cu pieile unei capre, tot aşa va fi şi el înşelat de fiii lui cu sângele unei capre. Harul suveran, prin care noi suntem binecuvântaţi, nu schimbă cu nimic principiul important: „Ce seamănă omul, aceea va şi secera” (Galateni 6,7).

Exact păcatul, pentru care Iacov a trebuit să sufere, a devenit ocazia ca celui suferind să i se ofere harul şi îndurarea lui Dumnezeu. Ca să i se facă cunoscut acest har, Domnul i se arată

într-un vis. Iacov vede o scară rezemată de pământ, al cărei vârf atinge cerul. El vede îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborându-se pe scară. Mult mai minunat este că Domnul stătea deasupra ei. La vârful scării stă Domnul slavei, și la piciorul scării stă un om singuratic, care dă greș. Între Domnul aflat la vârful scării și Iacov, aflat la piciorul scării, sunt mesageri ai Domnului, și protectori cerești ai sfinților, care urcă și coboară.

Dar ce este minunat, este faptul că apoi Domnul slavei Însuși se revelează ca Dăruitor omului slab, deziluzionat.

Mai întâi Domnul îl asigură pe Iacov și urmașii lui de primirea necondiționată a țării făgăduite. El spune: „Pământul pe care ești culcat, *ți-l voi da ție* și seminței tale.”

În al doilea rând Iacov va avea nu numai țara făgăduită, ci și prezența Domnului; nu numai darul, ci și Dăruitorul darului, căci Domnul spune: „Eu sunt cu tine”.

În al treilea rând el va avea nu numai prezența Domnului, ci și ajutorul Domnului, căci Domnul spune: „Te voi păzi pretutindeni pe unde vei merge.” Dacă Domnul va fi cu el, atunci va fi numai ca să-l păzească.

În al patrulea rând, Domnul, când vor fi trecut zilele pelerinajului lui, îl va aduce înapoi în țara pe care El i-a dat-o, căci Domnul spune: „te voi aduce înapoi în țara aceasta.” Păcatul lui Iacov l-a alungat de acasă, harul Domnului îl va aduce înapoi acasă. Tot așa zice și Naomi după zece ani de rătăcire: „Domnul mă aduce înapoi”. Orice oaie, pe care El o ia pe umeri, o duce acasă, și nimic altceva nu este mai potrivit pentru oile Sale decât casa Sa.

Noi putem rătăci, ne putem prăbuși, putem eșua în chipul cel mai dureros, dar în cele din urmă El ne va duce acasă.

În sfârșit Iacov se poate baza pe credințioșia Domnului față de Cuvântul Său, căci Domnul spune: „*căci nu te voi părăsi, până nu voi împlini ce-ți spun.*” Orice va face și orice va fi Iacov, și orice și noi vom face și vom fi, El rămâne același. Chiar dacă noi devenim necredincioși, „El rămâne credincios, căci nu Se poate tăgădui pe Sine Însuși” (2 Timotei 2,13).

Visul lui Iacov – împlinirea lui nou-testamentală

Scriitorul epistolei către Evrei se referă la întâmplarea plăcută relatată în Geneza 28. În Evrei 13,5 citim: „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi”. În felul acesta făgăduințele făcute lui Iacov sunt aplicate la creștini și pe drept putem trage concluzia, că în acea istorie vedem penumbra tuturor lucrurilor bune care vor veni. În Geneza Dumnezeu vorbește unuia din patriarhi în vis, în epistola către Evrei dimpotrivă avem nu numai destăinuirea parțială a unui vis, ci și prezentarea deplină a persoanei Fiului.

În Geneza Iacov este privit ca pelerin, care se află în călătorie prin pustie și care primește făgăduințe deosebit de mari și prețioase pentru sprijinirea pe drumul de întoarcere al lui spre casă.

În epistola către Evrei avem aplicarea visului lui Iacov la creștin, în înțelesul lui deplin și bogat. Și în această epistolă credinciosul este privit ca străin în lumea aceasta și ca pelerin, care merge în întâmpinarea unei alte lumi (capitolul 11,13; 13,14), și o Persoană minunată este pusă înaintea lui, precum și adevăruri prețioase pentru sprijinirea în călătorie spre slavă.

Iacov vede în vis pe Domnul slavei la vârful scării care stă pe pământ și atinge cerul. Și epistola către Evrei începe cu marele adevăr, că Domnul slavei este în înălțime. Fiul „S-a

așezat la dreapta Măririi, în locurile prea înalte”, după ce Și-a făcut lucrarea pe pământ. Această realitate măreață ocupă pe parcursul întregii epistole un loc deosebit.

În capitolul 1,3 ni se arată, cum El S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu, din pricina slavei Persoanei Sale, în capitolul 8,1 El este acolo ca Mare Preot al nostru; în capitolul 10,12 ca dovadă a lucrării făcute de El și în capitolul 12,2 ca Acela care a mers pe cărarea credinței și a ajuns la țintă.

În timp ce Domnul este văzut la vârful scării, la capătul celălalt al scării stă un om sărman, lipsit de putere, care deseori a eșuat, împovărat de slăbiciuni și înconjurat de ispite. Și în capitolul doi al epistolei către Evrei găsim oameni care au fost aduși pe drumul spre slavă, căci ei sunt apelați ca „mulți fii”, dar care încă au parte de carne și sânge. De aceea ei sunt supuși încă ispitelor și sunt înconjurați de slăbiciuni, au înaintea ochilor tot felul de nevoi, sunt expuși prigoanelor și împotrivirilor păcătoșilor și au de suferit mâhniri (capitolul 1,14-18; 4,14.16; 10,33; 12,3; 13,3).

Apoi în vis între Domnul aflat la vârful scării și Iacov la capătul celălalt al scării erau îngeri, care urcau și coborau. Și în epistola către Evrei între Domnul aflat în înălțime, așa cum El ne este prezentat în capitolul 2, și noi sunt îngeri. Citim că ei sunt duhuri slujitoare, trimise să facă o slujbă acelor care vor moșteni mântuirea (Capitolul 1,13-14). Deci la începutul epistolei avem o concordanță remarcabilă cu visul lui Iacov.

În afară de aceasta în această epistolă ne sunt prezentate cele două lecții mari, pe care Iacov trebuia să le învețe în Luz. Întâi: noi am fost primiți prin harul nespus de mare al lui Dumnezeu și am fost făcuți moștenitori ai slavei și prin el suntem călăuziți prin pustie și duși în acel loc. În al doilea rând: Harul nespus de mare al lui Dumnezeu, care ne-a chemat la slavă, nu pune deoparte guvernarea lui Dumnezeu. Pe baza lui noi suntem disciplinați pe drumul spre slavă (capitolul 2,10; 12,6).

În continuare noi putem recunoaște în această epistolă cât de bogate sunt măsurile lui Dumnezeu, pe care El le-a luat pentru călătoria noastră prin pustie. Găsim astfel, cum Dumnezeu este pentru noi și ne dă orice binecuvântare, pe care harul Său a făgăduit-o odinioară lui Iacov. Primul mare adevăr, pe care El l-a făcut cunoscut lui Iacov, înainte ca el să fi înaintat cu vreun pas, este că el cu certitudine va ajunge la țelul călătoriei lui. Țara făgăduinței a fost garantată lui și seminței lui. În epistola către Evrei găsim mereu, că cerul ne este garantat. În capitolul 2,10 noi mergem în întâmpinarea slavei, în capitolul 3,1 găsim frați sfinți care au parte de chemarea cerească, în capitolul 4,9 este vorba de o odihnă, care urmează să vină, în capitolul 6,20 Domnul Isus a intrat dincolo de perdeaua dinăuntru ca Înainte Mergător al nostru, în capitolul 9,24 Hristos a intrat în cer, ca acum să apară înaintea lui Dumnezeu pentru noi. Într-un mod așa de diferit ne este prezentat clar marele adevăr, că, așa cum Domnul a sprijinit dintotdeauna pe Iacov, El va ajuta și pe creștini să ajungă în cer. Oricât de mari ar fi greutățile, pe care noi le întâmpinăm, și ispitele, cărora suntem expuși pe drumul nostru, slava strălucește înaintea noastră, cu toate văile întunecate, cărarea aspră și furtunile grele. Dumnezeu ne lasă să mergem pe cărarea pelerinajului nostru în lumina acelei slave, la care El ne conduce.

Pe lângă aceasta, Iacov a avut nu numai făgăduința că va poseda țara, ci și că Acela care i-a dat-o era totodată cu el. Și noi creștinii avem înaintea noastră nu numai cerul ca țintă precisă, ci prezența Domnului este cu noi pe cale într-acolo. Atât la începutul epistolei, cât și la sfârșitul ei, apostolul citează locuri din Vechiul Testament, care dovedesc că Domnul este prezent la poporul Său. În capitolul 2 avem un loc din Psalmul 22: „Îți voi cânta laudele în

mijlocul Adunării” și din Isaia 8: „Iată-Mă, Eu și copiii pe care Mi i-a dat Dumnezeu”. Și în timp ce epistola se apropie de sfârșit, sunt citate cuvintele Domnului, pe care El le-a spus cândva lui Iacov, ca să ne arate că Domnul este cu noi tot timpul călătoriei, așa cum El a spus: „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi.” Citatele de la începutul epistolei arată pe Domnul în părtășie cu poporul Său, și locurile citate la sfârșitul epistolei vorbesc despre prezența Sa la fiecare dintre ai Săi. Desigur deseori noi nu suntem conștienți de aceasta, însă El dorește ca noi să simțim, că El este cu noi.

Deci Iacov este asigurat de sprijinul Domnului cu cuvintele: „Te voi păzi pretutindeni pe unde vei merge.” În același fel epistola către Evrei prezintă harul preoțesc al Domnului, care ne păstrează în timpul călătoriei noastre prin această lume. Domnul, aflat la vârful scării, păzește pe sfinții Săi slabi, deseori eșuați, care încă stau la piciorul scării. Din capitolul 7 învățăm că Acela, „înălțat mai presus de ceruri”, „trăiește pururi” ca să mijlocească pentru aceia care sunt pe cale într-acolo. Este adevărat că omul de la piciorul scării trebuie să trăiască pentru Acela care stă la vârful scării. El trebuie să spună împreună cu Pavel: „Căci pentru mine a trăi este Hristos”. Însă în timp ce noi greșim așa de des în a trăi pentru El, El nu încetează să facă aceasta pentru noi. Epistola către Evrei prezintă în continuare activitatea Domnului în cer în favoarea oamenilor de pe pământ. Mai întâi aflăm din capitolul 2, că El ne poate ajuta în încercările noastre și că El face aceasta ca Unul care El Însuși a suferit, atunci când a fost ispitit, căci a te împotrivi ispitei, aceasta aduce cu sine suferințe. Domnul a suferit mai bine acestea, decât să cedeze lor. Și acum, în ceasul ispitirilor noastre, El este în stare să ajute, pentru ca noi mai bine să suferim, decât să păcătuim, prin aceea că cedăm ispitei. În continuare capitolul 4,15 ne învață că El poate să aibă milă cu slăbiciunile noastre. El nu rămâne insensibil de ceea ce suferă poporul Său în slăbiciunea trupului, căci El nu numai a trecut prin ispite, ci El a avut parte și de oboseală, de foame și de sete. În cele din urmă El mijlocește pentru noi potrivit cu cunoașterea Sa desăvârșită a nevoii noastre. În felul acesta avem sprijinul Aceluia care trăiește totdeauna pentru noi, și care poate să ne mântuiască pe deplin, până când mersul nostru pe pământ se termină în slava cerului și când timpul va fi înlocuit de veșnicie.

Atunci Domnul a spus lui Iacov, că El îl va aduce în țara pe care El i-a făgăduit-o, și din epistola către Evrei învățăm, că Domnul nu numai a asigurat slava pentru poporul Său, ci că El îi va duce în slavă. Noi citim „aducând pe mulți fii la slavă”, și că va trece numai puțin timp până când noi vom ajunge la slavă. „Încă puțină, foarte puțină vreme și Cel care vine va veni și nu va întârzia” (capitolul 10,37).

Și după cum Iacov primește în final asigurarea că Domnul Își va împlini cu credincioșie făgăduința, tot așa și nouă ne este mereu asigurată statornicia Cuvântului lui Dumnezeu. Capitolul 1 ne spune, că Dumnezeu a vorbit în Fiul, capitolul 2, că, dacă cuvântul vestit prin îngeri era neclintit, atunci cu cât mai mult este cuvântul vorbit prin Fiul, și în capitolul 6 aflăm că Dumnezeu nu numai a vorbit, ci El a confirmat Cuvântul Său printr-un jurământ, și Cuvântul și jurământul sunt numite două lucruri care nu se pot schimba (versetul 16-18). Avem apoi în capitolul 12 atenționarea serioasă „să nu ne întoarcem de la Cel care vorbește din ceruri”, căci Dumnezeu va împlini Cuvântul Său. Împărățiile oamenilor vor fi zguduite și vor trece, ca să facă loc unei Împărății veșnice, care nu poate fi zguduită. Și în final ni se amintește că, dacă Dumnezeu a vorbit, noi ne putem încrede pe deplin în El, căci ceea ce El a făgăduit, El va și împlini (capitolul 13,5-6).

Avem deci în epistola către Evrei o interpretare creștină a visului lui Iacov. Epistola începe cu Hristos în slavă, apoi ni se spune cine este această Persoană minunată, despre care stă scris: „Dar Tu rămâi!” și „Tu ești Același”. Cu trecerea în zbor a timpului și cu trecerea anilor fiecare se schimbă; dar în Hristos în slavă avem pe Unul care rămâne, care nu Se schimbă. După aceea pe parcursul epistolei ne este prezentată lucrarea de har bogată, pe care El o face. El duce pe mulți fii la slavă, El îi însoțește pe drum, El îi sprijină în ispite, El simte împreună cu ei în slăbiciunile lor, El mijlocește pentru ei în necazurile lor. El ne reprezintă în cer înaintea lui Dumnezeu și peste puțin timp va reveni, ca să ne ia în slavă. Învățăm astfel cine este Hristos, ce face El și ce va face El în curând. Ce binecuvântată este deci poziția omului la picioarele scării, când el umblă în lumina slavei Omului, care stă deasupra ei.